

Bạn tôi kể, lúc mẹ cô ấy ly hôn có nói với cô ấy một câu: "Một đời quá dài".
Cô ấy nói: Ba mẹ ly hôn, bởi vì ba gậy tàn th.u.ố.c lá vào chậu lan mẹ trồng.
Mẹ tôi là kiểu phụ nữ có xuống lầu đổ rác cũng phải ăn mặc chỉnh tề. Lúc tôi 12 tuổi, mẹ và ba ly hôn, cũng bởi vì ba ném tàn th.u.ố.c vào chậu lan mẹ trồng, nhiều lần mẹ nói cũng vô ích.

**"MẸ TÔI RẤT THÍCH SƯU TẦM LY CỐC.
NHƯNG BỐ TÔI THÌ LẠI RẤT TỨC GIẬN MỖI KHI BÀ
ĐEM 1 CÁI CỐC NÀO VỀ. CÒN ĐÂY LÀ BẠN TRAI MỚI
CỦA MẸ TÔI. CHÚ ẤY ĐÃ XÂY HẸN 1 CÁI KỆ
TRUNG BÀY BỘ SƯU TẬP CỐC CỦA MẸ"**

Bạn bè khuyên nhủ, mẹ chỉ nói một câu: "Anh ấy rất tốt, chỉ là không hợp đi cùng nhau

nữa”.

Bà ngoại tức giận mắng mẹ: “Mày cứ đọc nhiều sách vào rồi vẽ thêm chuyện”.

Trong mắt bà ngoại: Con rể anh tuấn cao lớn, có thể kiếm tiền, hiếu thuận lo cho gia đình, ngược lại là con gái bản thân tùy hứng, không chịu nghĩ đến cảm nhận của con cái và cha mẹ.

Mẹ cũng rất khó giải thích cho bà rằng ba không thích tắm rửa, quần áo bít tất ném loạn, ăn cơm như hổ đói, không nhớ được sinh nhật của mẹ, không nhớ những ngày kỷ niệm, sao có thể xem như khuyết điểm đây, đàn ông đều như thế này sao?

Tôi nhớ rất kỹ lúc mẹ mang theo tôi rời nhà, từng chảy nước mắt nói với tôi: “Hy vọng con có thể hiểu cho mẹ, cả một đời quá dài”.

Lúc tôi 16 tuổi, ba dựng xuất hiện, vóc dáng ba không cao, tướng mạo bình thường, nhưng cả người sạch sẽ khoan khoái nhẹ nhàng, cười lên rất ôn hòa, tôi đối với ba dựng không có cảm giác bài xích.

Ba sẽ vì mẹ mà thay đổi những chậu hoa xinh đẹp, sẽ mua khăn trải bàn màu xanh nhạt hợp với bát đĩa mới, sẽ vì mẹ mua một đôi giày da trắng sữa hợp với chiếc đầm đỏ của mẹ, sẽ thay mấy cái móc khóa đáng yêu cho tôi.

Ba dựng sẽ nắm tay mẹ đến bờ sông tản bộ, ngắm trời chiều và mặt trời mọc, đến những công viên đâm lầy để chụp hoa và chim, kể cho mẹ nghe tên của những loại cây cỏ và câu chuyện ẩn trong nó, mang về nhà những nhánh cây roi, sau đó cắm trong bình cổ, bày trên bàn sách của tôi.

Mẹ thích tìm tòi sách dạy nấu ăn, mỗi lần mẹ long trọng làm món mới, ba dựng sẽ kéo tôi lại ngồi ngay ngắn, sẽ bắt chước những giám khảo và bắt đầu nhận xét về màu sắc và mùi thơm trong ánh mắt mong chờ của mẹ, đùa khiến mẹ cười khanh khách không ngừng.

Có một lần mẹ b.ệ.nh phải nằm viện, tôi đến thăm liền thấy trên đầu giường đặt một bó bách hợp, hoa quả cắt thành miếng nhỏ đặt trong bát sứ màu xanh nhạt.

Ba dựng ngồi bên giường, đọc sách cho mẹ nghe. Bên cạnh giường b.ệ.nh có mấy dì nghiêng đầu hâm mộ xem cảnh này, bỗng nhiên mũi tôi chua chua, rốt cuộc cũng hiểu rõ câu nói kia: “Cả một đời quá dài”, cả một đời quá dài - nên không muốn tạm bợ.

Nếu người và người ở cùng nhau, chỉ vì cuộc sống, mà trong cuộc sống không có kỳ nghỉ, không có vui vẻ, không có cảm động, không có lãng mạn, vậy đó cũng coi như đối tác cuộc sống thôi.

Tình nguyện yêu không lối về, cũng không muốn vui vẻ hơi hợt trở thành tình cảm nhạt nhòa.